

Kapitola 14. Duchovní cesty

Předcházející část: Kapitola 13. Pochyby, skepticismus a nedůvěra

KAPITOLA 14

Duchovní cesty

Úvod

Dlouho se říkalo, že existuje deset tisíc cest k Bohu. Ty, které jsou tradiční, byly popsány v předchozích pracích a zahrnují kalibrované úrovně velkých světových náboženství, stejně jako primární jógy a velké učitele. To jsou posíleno kalibrovanými seznamy integrovaných učitelů, učení, náboženských a duchovních organizací a skupin z doby od asi 10.000 let před naším letopočtem do současné éry.

Tak jsou nyní k dispozici ověřené informace, které mají pragmatickou hodnotu pro všechny cesty v tom, že se definují a ověřují úrovně pravdy. To znamená, že hledač se dnes nemusí spoléhat pouze na historické nebo externí proměnné pro zjištění důvěryhodnosti. Uvedený materiál je přirozeně transparentně platný a tak je posílena jistota a komfort. Důležité je, že dochází k celkové soudržnosti a shodě s celistvostí akumulovaných informací, což vylučuje pravděpodobnost pochybností nebo nejistoty a umožňuje konkretizaci a příčné potvrzení. Metodika kalibrace vědomí a její objevy jsou produkty vývoje vědomí samotného, které tak odhaluje svou pravdu a platnost.

Primární cesty

Náboženství

Duchovní vzdělávání je založeno na intelektuálním porozumění, víře, rozumu a logice, a stejně jako v jakémkoli jiném studiu na spolehání se na základní faktografii. Tuto podporu v historii poskytovalo náboženství, teologické školy a církevní akademická literatura, což může vést k tomu, že se člověk zaváže a formálně se nechá vysvětit na kněze, duchovního kněze, nebo dokonce získá titul Doctor of Divinity nebo doktor teologie. I když takové studium může posílit víru a vést ke zvládnutí komplexu informací, nevede nutně k pokročilým stavům osobního subjektivního vědomí. Toto omezení může být kvůli akademické kontextualizaci, která pak může vést ke kompartmentalizaci a erudici, ale ne do progresivního stavu Osvícení. Když vezmeme v úvahu celý obsah a složitost filosofie, teologie, ontologie a metafyziky, zvládnutí tohoto pole by mělo být obdivováno a respektováno, jak to ukazují tituly vysoce vzdělaných prelátů „Doktor církve“ (např. Mistr Eckhart).

Omezení, která mohou případně vyplynout z následujících školních nebo „učebních“ cest jsou:

- Kompartmentalizace (dělení, škatulkování?) v rámci intelektu (teologie kalibruje na úrovni 440 až 470), podle článků v publikaci *Zygon* .
- Apelování na duchovní ego a iluze, že vědět „o něčem“ je ekvivalentní k „stát se tím“. Například je jedna věc psát pojednání o lásce, a něco zcela jiného je stát se bezpodmínečně milujícím jako způsob, jak žít ve světě.
- Kompartmentalizace na základě kontextualizací jako povolání, profese, nebo institucionální titul nebo funkce. V řeholních povoláních jsou skutečně velké zásluhy, stejně jako sociální benefity, protože slouží k vzdělávání ostatních.
- Zachycení v církevní politice a přitažlivost titulů nebo moci pro ego (např. vikář, monsignore, prelát, biskup, arcibiskup, kardinál, atd.). V zájmu duchovního vývoje může být paradoxně člověk více prospěšný jako vrátný ve velké katedrále než jako její děkan.

Také může vzniknout omezující oddanost k určité církevní doktríně a jejímu historickému kontextu, a může paradoxně dojít k uctívání samotného náboženství a ne Boha jako převažující Reality (např. „religionismus“).

Sektářství a stranictví v náboženství

Navzdory potenciálním nevýhodám, celkový vliv formálního náboženství, církevní doktríny a autority se odráží v univerzálním respektu, který má duchovenstvo v roli kaplana, a který představuje ekumenické dobro v tom, že jeho úloha přesahuje sektářství. Kaplan nikoho nediskriminuje a slouží všem, v armádě, vykonává křty, konfirmace, svatby, úkony poslední služby a pohřby.

Cesty víry jsou základní tradice a tvoří nezbytné základy všech náboženství a duchovních cest (Natural Law – přirozený zákon). Nejčastěji je víra relativně snadný výsledek integrovaného rodinného života a kulturní tradice. Je asimilována prostřednictvím důvěrnosti a může zahrnovat formální účast na službách a slavení náboženských svátků a je všeobecně společensky přijímána. Existuje také náboženský přínos z příslušnosti k formálnímu církevnímu sboru nebo organizaci a účasti v přidružených aktivitách, které často obsahují inspiraci, jako například ve velkých gotických katedrálách a nádherných mešitách, které všechny vzdávají hold svrchovanosti Boha a kalibrují v úrovni 700+.

Duchovní síla skupinového záměru je posílena oddaností, uctíváním a modlitbou, které podporují vývoj vědomí a má pozitivní vliv na podporu odpovědnosti, pravdivosti, poctivosti, morálky a etiky ve společnosti. Tyto prvky vyznačují základní zásady toho, co bylo nazváno „tradiční Amerika“, kde dnes dokonce vysocí činitelé, včetně prezidenta a hlavního soudce Nejvyššího soudu, přebírají úřad s přísahou a rukou na bibli, což nesymbolizuje konkrétní víru, ale přijímají suveréni autoritu z titulu jejího původu: Slova Božího.

Víra je základním stavebním kamenem triády: víry, naděje a lásky. Jedna z velkých odměn víry je její transcendence časového očekávání a její rozšíření do posmrtného

života duše.

Ctnosti (úroveň 210 až 385) duchovní evoluce není (?)

Duchovní evoluce nevyžaduje intelektuální porozumění pro dialektiku pravdy, ale pouze náklonnost k pozitivním charakterovým vlastnostem a smysl pro spravedlnost, dobrotu a slušnost. Ty jsou nejlépe vštěpovány v dětství rodičovským příkladem, společenskou afirmací, posilováním náboženstvím, spolu s vlivem integrovaných organizací, jako jsou skauti, skautky, bratrské veřejné služby, benevolentní nebo humanitární organizace. Důležité je, že pozitivní charakterové vlastnosti jsou také spojeny s vyšším výskytem štěstí, úspěchu, zdraví a životního uspokojení. Při dobrém štěstí (karma) se člověk narodí do integrované rodiny, kultury a podmínek, a s identifikací absorbuje zásadní aktiva a charakterové vlastnosti.

Kolektivně jsou tyto vlastnosti páteří moderní civilizace a tradiční Ameriky a tvoří základ, na němž vznikl nejuspěšnější a nejsilnější národ v historii. Nedostatek těchto hodnot, který charakterizuje zhoubné politické režimy a kultury, přinášel válku, chudobu, smrt a zkázu lidstva v průběhu staletí (např. Pol Pot, Stalin, nacisté, komunismus, fašismus a islámský terorismus).

Svět je divadlem interakcí mezi dvěma různými kulturami, tou, která má úroveň nad 200 a tou, která kalibruje pod 200. Stejná pozice „olej a voda“ existuje v každé společnosti, ve které je konflikt opět mezi jednotlivci a institucemi nebo skupinami, které jsou nad nebo pod kritickou hranici integrity na úrovni 200. Výzkum ukazuje, že asi devadesát dva procent společenských problémů vytvářejí lidé, kteří kalibrují pod 200, a jejich celkové finanční náklady na občany jsou nesmírně obrovské. Tedy společnost, která je příliš tolerantní nebo podporuje neintegritu, platí astronomickou cenu, a to nejen v kvalitě života, ale také ve všech jeho oblastech, až k prosté každodenní fyzické bezpečnosti.

Ctnosti jsou již dlouho považovány za „základní slušnost“, z kterých vzniká pozitivní sebevědomí, stejně jako respekt k sobě a k druhým. Všechny ctnosti jsou založeny na dobré vůli a osobní odpovědnosti, a podporují zodpovědnost, poctivost a spolehlivost. Ty jsou také charakterizovány jako zralost, kterou se člověk stane užitečný, srdečný, přátelský a spolehlivý. Etický smysl vede ke spravedlnosti, přiměřenosti a skromné diplomacii, které jsou důkazem úcty k pocitům druhých. Lidé, kteří jsou „solí země“, jsou přátelští, zdvořilí, ohleduplní a mají smysl pro vyrovnanost. Navíc jsou obecně benigní a podporující, a zdržují se vysílat své negativní emoce na druhé lidi nebo jednat podle nich. Důležité je, že nejsou dravci a nepodporují žádnou predaci, sexuální nebo jakoukoli jinou.

Kolektivně jsou tyto pozitivní atributy označovány jako „charakter“ a opravdu jejich získání vyžaduje osobní úsilí, sebeovládání a trpělivost. Tyto vlastnosti také tvoří základní aktiva, jež vedou k Lásce, která kalibruje na úrovni 500 a je velmi dosažitelná. Odtud člověk může usilovat o zdokonalení Lásky k dosažení velkého cíle, a to nepodmíněné Lásky (úroveň 540), kterou však ve skutečnosti dosáhlo pouze 0,4 procent světové populace.

Základy, etika a morálka rovněž poskytují nástroje a motivaci pro překonávání úrovně vědomí pod 200 (viz *Transcending the Levels of Consciousness*). Každý

formální krok v duchovní evoluci je obohacující a tak je cesta přínosná a způsob života je stále více radostný.

Pokora, ochota se učit

Pro začlenění náboženské a duchovní pravdy jsou nezbytné pokora a otevřená mysl. Toto je dále podpořeno skupinovými dohodami a souhlasem, a to zejména v průběhu velkých časových období. Opravdová autorita znamená důvěryhodnost, autenticitu a formální uznání. To znamená, že realita Boha je uznávána a je vrozená velmi odděleným kulturám v průběhu velkých časových období. Realita všemohoucího, vševědoucího a všudypřítomného Božstva charakterizuje všechny náboženské a duchovní systémy, včetně ranných a oddělených endemických domorodých kultur.

Opravdová autorita odráží podstatu, jak bylo potvrzeno výzkumem vědomí. Pravou autoritu lze považovat za užitečnou, ochrannou a posilující. Pravda je vnitřní učitel integrované autority a tudíž si zaslouží respekt, nezávislý na dohodě nebo prezentaci.

Vnímání autority, a to zejména v dnešním světě, je významně ovlivněno veřejným míněním a skutečné autority jsou často nahrazeny pseudoautoritami, jejichž učení je v podstatě mylné. Existují četní duchovní, náboženští a političtí vůdci, kteří mají úroveň vědomí hluboko pod 200, navzdory uznání a slávě. Tak popularita nebo velikost nemá žádnou hodnotu pro rozlišení podstaty.

Základem pro učení je racionální pokora, kterou se mysl stává učenlivou. Ta pak může absorbovat, začlenit, a ztotožnit se s ověřitelnými, pravdivými poznatky. Klíčem k úspěchu je studovat a napodobovat pravdivé autority, a ne jim odporovat nebo na ně útočit ze soutěživé závisti, žárlivosti nebo nepřátelství.

Vizualizace

Existuje učební technika nazvaná „Jako kdyby“, kterou člověk vizualizuje a nacvičuje žádoucí chování, vlastnosti a postoje. Proces také vynáší na povrch odpory nebo negativní postoje, jako například „nemůžu.“

Bylo zjištěno, že vizualizace a nácvik zlepšuje výkony, důvěru a pokrok v mnoha oblastech (Petras, 2006). To, nač člověk myslí, má tendenci se projevit a tento postup se používá v různých oblastech, včetně sportu a dokonce i v podnikání. Čím vyšší je úroveň vědomí, tím větší je pravděpodobnost, že to, co je drženo v mysli, se stane. Představa řešení, které „slouží nejvyššímu cíli“, je mnohem mocnější, než jen prostá projekce splnění pouze osobní sobecké touhy a zisku.

Krise a katastrofy

Jak již bylo zmíněno dříve, lidé, kteří přežili velmi závažné katastrofy, téměř univerzálně prohlašují (99%), že se upřímně a horlivě modlili. Paradoxně někteří přeživší (obzvláště při tornádech) hlásili, že během nejhorší krize se dostali do stavu velmi hlubokého míru (úroveň 600). S hlubokou kapitulací strach zmizí.

Menší formy stejného jevu jsou důsledkem akceptování zdánlivě nevyhnutelného stavu rezignací. Této kapitulaci se lze učit imaginativní technikou „pistole u hlavy“,

kteřá klade otázku: „Byl bys ochotný touhu opustit s pistolí u hlavy? “ Tato zobrazovací technika probouzí povědomí o tom, co by člověk skutečně „mohl“, a že skutečný problém je, zda člověk chce. Odpor je tedy třeba překonat ochotou.

Donucování

Stejně jako v předchozích příkladech, donucení a těžké hrozby mohou ve skutečnosti vést k obrácení a byly použity v průběhu staletí jako prostředek k získání konvertitů. Ve vztahu k nátlaku jsou techniky brainwashingu a programy zastrášení nebo indoktrinace používané autoritami jako formalizované zastrášení.

Vzdání se a přežití

Rekapitulace některých zásadních informací: Jádro ega bylo založené na samém počátku vzniku zvířecího života, který vnitřně postrádal interní zdroje energie. V rostlinné říši byl tento vnitřní nedostatek překonán mechanismem slunečního světla, které transformovalo energii chlorofylu na chemickou energii. Primitivní živočišné formy života, jako jsou bakterie a prvoci, nicméně musely získat nezbytné prvky z okolního prostředí. To vyžaduje vytvoření detekce a systémů zpracování a schopnost rozeznat „dobré“ (život podporující) od „špatných“ (jedovatých) látek. Toto se později vyvinulo jako základní zvířecí instinkty, z nichž všechny jsou v souladu s přežitím a jsou vrozené funkcím ega.

Vnitřní mechanismy vytvořily design a fungování inteligence, přičemž se komplexní systémy stávají integrované a řízené. Se vznikem předního mozku u Homo sapiens se objevil neurologický substrát pro enormně složitou činnost, ale stále s dominantními vzory pro přežití zvířat. Celek tohoto komplikovaného evolučního mechanismu vytváří emoce ega (mysli), které se pak stávají identifikované jako vnitřní, nezávislý, autonomní zdroj života („já“).

Z výše uvedeného je zřejmé, proč se vzdávat ega je tak nesnadné a proč ho člověk brání, často za extrémní cenu. Prvotní interní víra je, že ego je zdrojem, substrátem a jádrem života, a jeho existence je proto považována za interní ekvivalent božství. Vzdát se kontroly a řízení je pro narcistické jádro ega ekvivalentní ke smrti a proto bojuje o to, v co věří, že je suverenita a přežití. Ve skutečnosti je ego – já pouze mechanismus, přičemž nelineární potencialita Já ovládá a uvádí do pohybu život ve formě jednotlivého člověka, s jeho karmickými sklony a jedinečnostmi. Lineární omezené já, je tedy výrazem nekonečného nelineárního Já, které je jeho skutečným zdrojem. Ego – já je proto omezený obsah, kdežto Já je neomezený kontext.

Vzdání se ega je proces, při němž se základní realita Já postupně odkrývá, jak se já rozpouští do Já. Tento proces je umožněn vírou a přesvědčením, jakož i záměrem.

Kvůli odporu a evolučním faktorům stoupá úroveň vědomí průměrného jedince přibližně o pět bodů v běžném životě. Nicméně u duchovně angažovaných lidí může dojít k velmi velkým skokům o stovky bodů.

Dočasnost

Základem všech obav je prvotní, instinktivní strach ze smrti, a proto si můžeme ušetřit mnoho vnitřní práce deenergizací tohoto strachu co nejdříve ve své duchovní práci. Strach z fyzické smrti vyplývá ze zvířecího instinktu a z narcismu ega, které je do sebe zamilované. Smrt znamená konec prožívání a prožívání se ztotožňuje s životem. Proto ego lpí na všem lineárním a známém.

Nevyhnutelnost fyzické smrti je primární záhada lidského života a je proto často ze strachu odmítnuta a popřena. Náboženství a duchovní vzdělání jsou užitečné v tom, že smrt je pak dána do souvislostí jako pouhý přechod z fyzického do duchovního způsobu života a existence. Přijetí dočasnosti fyzického života má velkou hodnotu. Odrazem je vidět, že to, co má skutečnou hodnotu, je časový interval prožívání, to znamená, jak dlouho kdo bude zde na zemi. Nicméně užitečná klinická analogie je si uvědomit, že když člověk má bolest hlavy, tak opravdu nezáleží, jak dlouho byl na zemi.

Pouze přítomností se musíme zabývat. Stejně podmínky platí na prahu smrti, to znamená, že jak dlouho člověk žil jako tělo se již stává relativně nepodstatné, a vše, co zbývá, je vzdát se přetrvávajících připoutaností, jako například chtít vidět svá vnoučata vyrůstat.

Je třeba poznamenat, že velké procento emocionálních připoutaností k životu pochází především ze sentimentality a preferencí. Primární hodnotu má lidské potěšení ze života a sentimentální vztah ke známým jevům. Lidský život a jeho vztahy se staly „domácími“ a proto se lidé bojí vyklidit známý svět a přestěhovat se do neznáma.

Je třeba přijmout víru, že zákon života, stejně jako zákony nezničitelnosti energie nebo hmoty, zaručuje jeho pokračování. Stejně jako hmota a energie život nemůže být zničený, ale může změnit pouze formu. (Toto tvrzení kalibruje na úrovni 1000). Tudiž smrt je vlastně jen odcházení z těla. Smysl identity je neporušený. Stav „já“ je konstantní a pokračuje po oddělení po fyzickém vypršení platnosti, to znamená, že musí být „někdo“, kdo pokračuje do nebe nebo do jiných sfér, nebo se rozhodne reinkarnovat. (Toto tvrzení také kalibruje na úrovni 1000).

Poznatky získané ve fyzickém životě jsou důležité pro duchovní evoluci ducha, ale vtělení je jen epizoda. Lidé, kteří měli zážitky opuštění těla nebo blízkosti smrti jsou proto lépe připravení. S oddaností, nadějí a vírou je strach ze smrti nahrazen optimismem, očekáváním a přitažlivostí k božským oblastem míru a lásky.

Realizace a zjevení

Odmítnutí postojů ega snižuje jeho dominanci a otevírá prostor pro porozumění a uvědomění, které jsou nelineární a nekoncepční. Tak se objeví „vědomí“ z Já, které spontánně rozpustí konflikty. Tyto vnitřní transformace jsou doprovázené tichou radostí, úlevou a větším smyslem pro interní svobodu, bezpečnost a mír. Síla lásky Já postupně převažuje a nakonec zastíní všechny negativní pocity, pochybnosti a překážky.

Transformace tedy není vnímána jako ztráta sebe, ale spíše jako zisk vzniku a rozvinutí Já, které má mnohem větší rozměr. To, co vlastně vzniká, je změna stavu

nebo podmínek, které ruší a nahrazují starý stav. To znamená, že menší je nahrazen větším, kdy duchovní vývoj odhaluje Boží přítomnost jako imanentní. Tento objev je změna stavu vědomí historicky označovaný jako „osvícení“ nebo „Boží vědomí“.

Klasické cesty

Společné pro všechny duchovní a náboženské cesty k uskutečnění duchovní reality je:

1. Získání potřebných informací.
2. Duchovní praxe a uctívání.
3. Oddanost a láska.
4. Nesobecké služby.
5. Modlitba, meditace a rozjímání.
6. Sdružení se s duchovními skupinami a učiteli.
7. Úcta k božství.
8. Praktikování ctností, odmítnutí a vyvarování se zla, hříchu a chyb.

Tradiční velké cesty jsou zahrnuty do čtyř velkých klasických jóg hinduismu: *raja* (meditace), *džhána* (moudrost a introspekce), *bhakti* (oddanost) a *karma* (nezištná služba). Ty mají svou ekvivalenci ve všech náboženstvích, včetně křesťanství.

Vzdělání: Misionář

„Dobrá zpráva“ o spáse prostřednictvím formálního náboženství byla kulturní tradicí a přivádění na víru pomocí dobrých skutků je ušlechtilým uváděním víry do praxe. Nezištná služba a pomoc v nouzi bezdomovcům s jídlem a oblečením může sloužit jako příklad altruistické pravdy a lásky, která učí na základě zkušeností.

Evangelizace se snaží informovat, přitáhnout, inspirovat a spirituálně motivovat. Lékaři misionáři byli velkým darem pro oběti katastrof a válek, a to jak světských, tak i náboženských. Taková služba byla formálně organizována náboženskými skupinami v průběhu křížových výprav, jako je stále aktivní Řád rytířů nemocnice Sv. Jana z Jeruzaléma (Hospitaliers of the Sovereign Order St. John of Jerusalem, založený v roce 1099), nebo maltézští rytíři. Tyto řády založily nejen nemocnice, ale i samotnou ošetrovatelskou profesi a sloužily v různých krizových situacích po velká časová období, a stejně tak nedávno vzniklé organizace, jako je Červený kříž, Armáda spásy, a různé jiné organizace, které pomáhají při katastrofách.

Dokonce i nenáboženské nebo nesektářské organizace, jako je USO, Elks a skauti, jsou inspirativní v tom, že symbolizují péči o ostatní lidi. Představují laskavost a ohleduplnost k potřebám druhých, což je forma nepodmíněné lásky. Velkou odvahu a ušlechtilost vykazují pracovníci pohotovostní služby, stejně tak pracovníci donucovacích orgánů, hasiči, pohotovostní zdravotní technici a dobrovolníci při pohromách.

Vzdělání: Konverze

„Konverze“ může být autonomní, pokud se projevila jako spontánní konverzní zkušenost, čímž je neintegrováný život změněn v důsledku náhlého skoku ve vědomí. To je často uspišeno konfrontací nebo životní krizí, která rozbije popření, jako je například „pád na dno“. To může být také důsledkem proselytizace nebo odpověď na modlitby. Smrt milovaného člověka nebo zdravotní katastrofa může také uspišit události.

„Osmóza“

Není neobvyklým jevem, když jsou duchovně naivní a zdánlivě nemotivovaní lidé vtahováni a dokonce zapojeni do seriózního duchovního pokroku. To se může někdy zdánlivě náhodně stát i krátkým setkáním s přátelskou nebo milující osobou nebo okamžikem. Tento jev je dobře známý u skupin založených na bázi dvanácti kroku víry, které neprovádějí proselytizing (přivádění na víru). Sdílení příběhů o síle, víře a zotavení oživuje u posluchačů naději a takové integrované spiriituální skupiny rostou, protože jsou přitažlivé, a ne propagací. Jejich velký úspěch zapříčinila nyní široce používaná technika skupinové terapie pro řešení různých lidských problémů.

Platnost moci a integrity duchovní pravdy dokazuje široce rozšířené uzdravení milionů lidí z beznadějných stavů, včetně vedoucích představitelů zemí, senátorů a guvernérů. To ovlivnilo i kolektivní úroveň vědomí tak, že v dnešním světě nejsou novými požadavky pro úspěch chamtivá touha po zisku, ale seriózní integrita.

Cesta lásky a oddanosti

Hladiny vědomí úrovní lásky formálně kalibrují od 500 výše a od úrovně 570 jsou často považovány za svatost účinkem bezpodmínečnosti. Energetické pole dává do souvislosti všechny zkušenosti a vztahy, vztah k sobě, k ostatním a veškerému životu.

Překážkami k dosažení bezpodmínečné lásky (úroveň 540) jsou připoutanost, odpor, zvláštnosti a předsudky. Síla vysoké energie bezpodmínečné lásky je transformační i pro druhé lidi a umožňuje vznik zázraků, kdy je zdánlivě nemožné transformováno do reality. Energie lásky je v sobě kompletní a tedy nezná nouzi, potřeby, omezení, nebo hledání zisku. Být bez tužeb a chtění je osvobozující, a v některých duchovních tradicích se osvícení nazývá „osvobození“ (*Mókša*). V křesťanství je rozpuštění osobního já do Já Božské Lásky označováno jako *Unio Mystica* .

Láska je běžně koncipována jako mající co do činění se vztahem, proměnlivostí kompatibility a interakcemi, očekáváními, a tím s emocionalitou. Vztahy vyvolávají touhy po ovládnání a majetku, což má za následek konflikty, hněv nebo dokonce nenávisť. Takže neuspokojivé zkušenosti s údajnou „láskou“ nejsou výsledkem lásky, ale jde o citovou vazbu a angažovanost.

Vyvinutější vzory vztahů, které jsou bez negativity, jsou založené více na vzájemném souladu, než na přivlastňovací citové angažovanosti. To má zásadní význam a nově definuje podstatu skutečného vztahu. Mohl by být zobrazen jako vzájemně paralelní a vertikální než horizontální (např. ovládací), který působí jako provaz mezi lidmi působením na „solar plexus“ namísto souladu přes srdce.

Duchovní láska není ani erotická ani majetnická a je vidět ve zralých lovmates (?) a v platonické lásce u silných lidských vazeb, které jsou tvořeny na základě kamarádství, například u vojenských jednotek nebo v týmech. Láska k vlasti a ke svým krajanům se nakonec rozšíří na celé lidstvo, a poté nakonec na Stvořitele jako zdroje života. Láska je laskavá a expansivní a uskuteční se jako láska ke všemu živému a k celému Stvoření. Tak se vynořuje buddhistická modlitba za osvícení a spásu všech cítících bytostí, aby mohly překonat otroctví, které je základem utrpení. Ideál bezpodmínečného soucitu a milosrdenství ke všemu živému ve všech jeho projevech vyžaduje překonání dualistického vnímání a jeho iluzí.

Úcta k pravdě a k životu je transformační a má za následek překonání lineárního vnímání a uvědomění si nelineární podstaty konečné Reality. Ta se sama odhaluje, když se malé já rozpouští do velkého Já a odhaluje se dokonalost Božství veškeré existence, která zazáří jako esence a sláva Stvoření.

Následující část: [Kapitola 15. Stát se modlitbou: kontemplace a meditace](#)